

Sygn. akt VI W 222/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach Wydział VI Karny Zamiejscowy w P.

w składzie:

Przewodniczący SSR Katarzyna Grabałowska

Protokolant Monika Kot

w obecności oskarżyciela publicznego S. P.

po rozpoznaniu dnia 24 listopada 2016 roku

sprawy przeciwko **H. W.**

synowi A., C.

urodz. (...) w miejscowości R.

obwinionego o to, że w dniu 08.02.2016r. około godziny 12.45 w P. na ul. (...) II kierując pojazdem m-ki V. o nr rej. (...) wykonał manewr wyprzedzania na oznakowanym przejściu dla pieszych, nie zastosował się do znaku poziomego P-3 (linia jednostronnie przekraczalna) oraz zmusił kierującego pojazdem jadącym z naprzeciwka do gwałtownego hamowania i zjechania do prawej krawędzi jezdni celem uniknięcia zderzenia

tj. o wykroczenie z art. 86 kw, art. 92 §1 kw, art. 97 kw

o r z e k a

1. obwinionego H. W. uznaje za winnego tego, że w dniu 08 lutego 2016r. około godziny 12.45 w P. na ul. (...) II kierując pojazdem m-ki V. o nr rej. (...) wykonał manewr wyprzedzania na oznakowanym przejściu dla pieszych, nie zastosował się do znaku poziomego P-3 (linia jednostronnie przekraczalna) nie zachowując w ten sposób należytej ostrożności oraz zmuszając kierującego pojazdem jadącym z naprzeciwka do gwałtownego hamowania i zjechania do prawej krawędzi jezdni celem uniknięcia zderzenia drogowego, powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym tj. popełnienia czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 86 §1 kw i art. 92 §1 kw i art. 97 kw i za to na mocy art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 kw i art. 9 §2 kw orzeka wobec niego łącznie karę grzywny w kwocie 500 (pięćset) złotych;

2. na mocy art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001r. w sprawie zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia obciąża obwinionego wydatkami postępowania w kwocie 100 (sto) złotych oraz na mocy art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk, art. 21 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt VI W 222/16

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 24 listopada 2016 roku

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 lutego 2016 roku służbę w patrolu zmotoryzowanym pełnił sierżant sztabowy P. Ż. wraz ze starszym sierżantem T. M. na terenie P.. Około godziny 12.45 jadąc ulicą (...) II w kierunku DW 911 zauważyli kierującego pojazdem marki V. o nr rej. (...), który wykonywał manewr wyprzedzania około 150 metrów przed przejściem skrzyżowaniem z ulicą (...). Kierujący rozpoczął manewr na linii jednostronnie ciągłej, a zakończył za przejściem dla pieszych. Manewr ten zmusił kierującego jadącego z naprzeciwka do gwałtownego hamowania i zjechania do prawej krawędzi jezdni. W związku z takim zachowaniem kierującego zatrzymano do kontroli drogowej. Kierującym okazał się H. W..

Przedmiotowe skrzyżowanie nie jest objęte monitoringiem miejskim.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o: zeznania świadka P. Ż. (k. 7 akt), szkic (k. 33 akt).

Obwiniony H. W. lat 55, żonaty, na utrzymaniu jedna osoba, bezrobotny, według oświadczenia nie był karany sądownie, nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo (k. 4).

Obwiniony w toku czynności wyjaśniających nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy wyjaśnień.

Słuchany na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że przy dobrej widoczności zaczął wykonywać manewr wyprzedzania upewniwszy się, że ma wolną drogę. Za nim stał jakiś samochód A. albo V. i on wykonał manewr wyprzedzania na wysokości hotelu. Ja byłem na swoim pasie to z naprzeciwka jechał samochód, ale on nie miał powodów żeby hamować, nie miał powodów, aby zatrzymywać się, zjeżdżać. W pewnym momencie zauważył jadący radiowóz na sygnale, ale to było już przed kolejnymi światłami, zjechał na bok, zatrzymał się, aby zobaczyć co będzie się działo. Po czym przyszedł jeden z funkcjonariuszy i powiedział „co pan tu wyprawia, zabierzemy panu prawo jazdy”: Zakończył wyprzedzanie przed przejściem na pieszych, jechał z prędkością 40-50 km/h. Wykonując ten manewr zastosował się do wszystkich znaków. Wjechał na linii przerywanej i zjechał na linii przerywanej (k. 36 akt).

Sąd zważył co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego uznane zostały za wiarygodne w zakresie pokrywającym się z ustaleniami faktycznymi. Dotyczy to w zasadzie wyłącznie potwierdzenia faktu kierowania przez niego samochodem V. o nr rej. (...) w dniu zdarzenia. W pozostałym zakresie Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego uznając, że jest to tylko i wyłącznie przyjęta przez niego linia obrony mająca na celu uniknięcie odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Taka postawa obwinionego w konfrontacji z całością materiału dowodowego nie mogła odnieść zamierzonego przez obwinionego skutku w postaci wyroku uniewinniającego. Zarówno zeznania słuchanych w sprawie funkcjonariuszy Policji, jak i dowody z dokumentów (w szczególności w postaci szkicu miejsca zdarzenia) jednoznacznie potwierdzają zasadność postawionego zarzutu.

Świadek K. B. przedstawił przebieg zdarzenia w sposób zbieżny z wyjaśnieniami obwinionego. Zdaniem Sądu zeznania świadka miały jedynie na celu pomoc obwinionemu w uniknięciu odpowiedzialności i nie zasługują na danie im wiary z tych samych względów co wyjaśnienia obwinionego.

Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły zeznania funkcjonariuszy Policji P. Ż. i T. M.. Świadkowie Ci nie mieli wątpliwości, że to H. W. wykonał nieprawidłowy manewr wyprzedzania na oznakowanym przejściu dla pieszych oraz nie stosował się do znaku P-3. Jego zachowanie zmusiło kierującego jadącego z naprzeciwka do gwałtownego hamowania i zjechania do prawej krawędzi jezdni. Zgodnie zeznali, że cały czas mieli kontakt wzrokowy z pojazdem którym kierował obwiniony. Po zatrzymaniu obwiniony miał oświadczyć, że przecenił możliwości pojazdu. Sąd uznał

zeznania w/w świadków za wiarygodne w całości, albowiem były konsekwentne, szczegółowe, rzeczowe i spójne, a nadto wzajemnie się potwierdzały i uzupełniały.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty dołączone do akt sprawy albowiem zostały one rzetelnie sporządzone przez uprawnione organy w ramach ich kompetencji i nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

Jednoznaczne, korespondujące ze sobą i w pełni wiarygodne dowody sprawiły, iż Sąd ustalił, że obwiniony H. W. dopuścił się wykroczeń z art. 86 §1 kw, z art. 92 §1 kw i art. 97 kw.

Wykroczenie z art. 86 §1 kw popełnia ten, kto nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Przedmiotem ochrony wykroczenia z art. 86 § 1 kw jest bezpieczeństwo w ruchu drogowym. Wykroczenie to ma charakter powszechny, co oznacza, iż popełnić je może każda osoba, która swoim zachowaniem zagraża bezpieczeństwu w ruchu drogowym. Zachowanie sprawcy polega na spowodowaniu zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym tj. stworzenia realnego niebezpieczeństwa w ruchu drogowym. Spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu oznacza w szczególności takie zakłócenie w ruchu, które może doprowadzić do kolizji na drodze (zderzenia się pojazdów) lub potrącenia pieszego uczestnika ruchu, czyli do tzw. zagrożenia sytuacyjnego. Jeżeli na skutek naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym dojdzie do zderzenia się pojazdów lub potrącenia pieszego uczestnika ruchu, warunkiem niezbędnym dla zakwalifikowania zachowania sprawcy jako wykroczenia z art. 86 § 1 kw jest okoliczność braku obrażeń ciała trwających dłużej niż 7 dni u uczestników kolizji.

Zachowanie należytej ostrożności oznacza – najogólniej rzecz ujmując – dostosowanie się kierującego do okoliczności istniejących na drodze w określonym miejscu i czasie. Powszechnie przyjmuje się zarówno w orzecznictwie jak i doktrynie, że każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego i przezornego oraz do odpowiedniego reagowania na zmieniające się warunki drogowe.

Przez zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym rozumieć należy zarówno reguły zawarte w przepisach określających porządek poruszania się na szlakach komunikacyjnych i zachowanie się w typowych do ruchu sytuacjach lub wyrażone przez przyjęte oznakowanie, oświetlenie i sygnalizację, jak i reguły nieskodyfikowane w sposób szczegółowy, a wynikające z wyżej wymienionych przepisów oraz istoty bezpieczeństwa w ruchu, które muszą znaleźć zastosowanie wszędzie tam, gdzie nie ma sprecyzowanego przepisu (uchwała SN z 28.02.1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3-4, poz. 33).

Wykroczenie z art. 86 § 1 kw może być popełnione umyślnie bądź nieumyślnie. Umyślność zachodzi wówczas, gdy sprawa chce swoim zachowaniem spowodować skutek w postaci zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym lub przewidując taką możliwość na to się godzi, nieumyślność występuje, gdy sprawca nie mając zamiaru spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym powoduje je jednak pomimo tego, iż możliwość nastąpienia takiego skutku przewidywał albo mógł przewidzieć.

Odpowiedzialności za wykroczenie z art. 97 kw podlega uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie.

Natomiast odpowiedzialności za czyn z art. 92 §1 kw podlega kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego.

Zgodnie z art. 26 ust. 3 pkt 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym kierującemu pojazdem zabrania się wyprzedzania pojazdu na przejściu dla pieszych i bezpośrednio przed nim, z wyjątkiem przejścia, na którym ruch jest kierowany.

Odnosząc powyższe rozważania do ustalonego w sprawie stanu faktycznego należy stwierdzić, iż obwiniony swoim zachowaniem wypełnił zarówno przedmiotowe jak i podmiotowe znamiona wykroczeń z art. 86 § 1 kw, z art. 97 kw i z art. 92 §1 kw.

Obwiniony w dniu 08 lutego 2016r. około godziny 12.45 w P. na ul. (...) II kierując pojazdem m-ki V. o nr rej. (...) wykonał manewr wyprzedzania na oznakowanym przejściu dla pieszych, nie zastosował się do znaku poziomego P-3 (linia jednostronnie przekraczalna) nie zachowując w ten sposób należytej ostrożności oraz zmuszając kierującego pojazdem jadącym z naprzeciwka do gwałtownego hamowania i zjechania do prawej krawędzi jezdni celem uniknięcia zderzenia drogowego, powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Uznając obwinionego za winnego popełnienia zarzuconych mu wykroczeń wymierzył mu na mocy art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 §1 kw i art. 24 § 1 kw łącznie karę grzywny w wysokości 500 złotych, uwzględniając okoliczności wskazane w dyrektywach zawartych w art. 33 § 1 i 2 kw i art. 24 § 3 kw. Sąd uwzględnił uprzednią niekaralność obwinionego oraz jego warunki osobiste i rodzinne. Obwiniony jest bezrobotny, ma na utrzymaniu jedną osobę. Zdaniem Sądu kara grzywny w orzeczonej wysokości - blisko dolnej granicy przewidzianej za ten typ czynu zabronionego - jest adekwatna do stopnia zawinienia obwinionego, jak i stopnia społecznej szkodliwości czynu. Jest ona realna w stosunku do możliwości zarobkowych i rodzinnych obwinionego, winna także spełnić swe cele zapobiegawcze i wychowawcze.

O kosztach postępowania orzeczono po myśli art. 118 § 1, 3 i 4 kpw oraz §1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania (Dz. U. z 2001r., nr 118, poz. 1269), obciążając obwinionego wydatkami postępowania w kwocie 100 złotych oraz zasądając od niego opłatę w kwocie 50 złotych (10% orzeczonej kary grzywny).